

عنوان مقاله:

"شالو و منگشت" منطقه ای حفاظت شده در دل دریاچه سد کارون

محل انتشار:

نشریه طبیعت ایران، دوره 5، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

مهری دیناروند - استادیار، بخش تحقیقات جنگل ها و مراتع، مرکز تحقیقات و آموزش کشاورزی و منابع طبیعی استان خوزستان، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، اهواز، ایران

خلاصه مقاله:

منطقه حفاظت شده شالو و منگشت با وسعتی معادل ۱۲۵۵۳ هکتار واقع در ناحیه ایران- تورانی (بخش زاگرس)، در شمال شهرستان ایذه، بخش دهدز و در موقعیت جغرافیایی ۵۰ درجه و ۱۵ دقیقه تا ۵۰ درجه و ۴۰ دقیقه طول شرقی و ۳۱ درجه و ۳۵ دقیقه تا ۳۱ درجه و ۴۵ دقیقه عرض شمالی است. تاکنون قریب به ۳۰۰ گونه متعلق به ۵۰ تیره از این منطقه جمع آوری و شناسایی شده است. پوشش جنگلی منطقه با غالبیت گونه بلوط ایرانی (*Quercus brantii* Lindl.) به همراه گونه های زالزالک (*Crataegus* DC ex Bosc.) (*L.*) (*aronia*.)، بنه (*Desf* *atlantica* *Pistacia*..)، کیکم (*Acer monspessulanum* L. subsp. *cinerascens* (Boiss.))، شیرخشت (*Yaltirik*)، *Cotoneaster nummularius* Fisch. & *Mey*.) سیمای عمومی منطقه را تشکیل می دهد. این منطقه بستر تعداد ۹ گونه انحصاری (اندمیک) ایران است. بهره برداری بی رویه از منابع طبیعی بخصوص شدت چرای دام و تغییر کاربری اراضی، شکار و صید جانوران بومی بویژه پرندگان، توسعه باغ ها و زمین های کشاورزی، ساخت و ساز ویلا و منازل مسکونی، در حاشیه منطقه می تواند در بلندمدت عامل تهدیدی جدی برای این ناحیه شود. منطقه حفاظت شده شالو و منگشت بستر رویش گونه های دارویی و خوراکی متعددی است. متأسفانه جمعیت بعضی از این گیاهان مانند چوبیل، جاشیر، کلوس (در کوه قارون)، مورد معطر، آویشن و برخی گونه های پیازی به دلیل برداشت محلی، به شدت در حال کاهش است.

کلمات کلیدی:

خوزستان، زاگرس، فلور، آبشار شیوند، بلوط ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1890622>

